

Alte Drucke

**Disputationis VI || THESES || DE UNIONIS HY=||POSTATICÆ
EFFECTO, || Quas || AuSPICE CHRISTO ... || ET || REVERENDO
CLARIS-||SIMOQVE VIRO || D. ...**

Huber, Samuel

Witebergae, [1593]

VD16 ZV 30732

DE UNIONIS HYPOSTATICAE EFFECTO, DIVINISSIMA videlicet illâ Communionē
aut Idiomatum κοινωνία.

Nutzungsbedingungen

Die Digitalisate des Francke-Portals sind urheberrechtlich geschützt. Sie dürfen für wissenschaftliche und private Zwecke heruntergeladen und ausgedruckt werden. Vorhandene Herkunftsbezeichnungen dürfen dabei nicht entfernt werden.

Eine kommerzielle oder institutionelle Nutzung oder Veröffentlichung dieser Inhalte ist ohne vorheriges schriftliches Einverständnis des Studienzentrums August Hermann Francke der Franckeschen Stiftungen nicht gestattet, das ggf. auf weitere Institutionen als Rechteinhaber verweist. Für die Veröffentlichung der Digitalisate können gemäß der Gebührenordnung der Franckeschen Stiftungen Entgelte erhoben werden.

Zur Erteilung einer Veröffentlichungsgenehmigung wenden Sie sich bitte an die Leiterin des Studienzentrums, Frau Dr. Britta Klosterberg, Franckeplatz 1, Haus 22-24, 06110 Halle (studienzentrum@francke-halle.de)

Terms of use

All digital documents of the Francke-Portal are protected by copyright. They may be downloaded and printed only for non-commercial educational, research and private purposes. Attached provenance marks may not be removed.

Commercial or institutional use or publication of these digital documents in printed or digital form is not allowed without obtaining prior written permission by the Study Center August Hermann Francke of the Francke Foundations which can refer to other institutions as right holders. If digital documents are published, the Study Center is entitled to charge a fee in accordance with the scale of charges of the Francke Foundations.

For reproduction requests and permissions, please contact the head of the Study Center, Frau Dr. Britta Klosterberg, Franckeplatz 1, Haus 22-24, 06110 Halle (studienzentrum@francke-halle.de)

urn:nbn:de:gbv:ha33-1-148431

671

DE UNIONIS HYPOSTA-
TICAE EFFECTO, DIVINISSIMA
videlicet illâ COMMUNIONE aut
Idiomatum κοινωνία.

THESIS I.

UNIONIS HYPOSTATICAЕ *μυστηριον* (cujus
forma in mutua, ἰδιωτὴν & perfectissimâ, inconfusâ tamen &
inseparabili duarum CHRISTI Naturarum *υποστατικῆς*
copulatarum *κοινωνία* consistit) Nuper est explanatum.
Iam admiranda hujus unionis effectum Nostrâ σοφίᾳ est
discipiendum, quidnam inde consequatur. Divinissimum enim
cū sit opus ista *ἐννοια*, Non sine insigni quadam operatione
aut effecto fuerit oportet.

II.

EFFECTUM autem istud ex unione personali consequens est My-
stica & Divinissima quædam *κοινωνία*, in utriusq; Naturæ idioma-
tibus, operationibusq; & Humanitatis assumæ *ὑποκειμένη* consistens.

III.

Que *κοινωνία* in Rei veritate ita facta est, ut nihil hōc fictici (aut verbali-
tatis) statuere sive comminisci liceat. Nam cū unio verissime facta sit, esse-
ctum ejus Nunquam profectō commenticium erit.

IV.

Oriuntur ex unionis consequente Enunciationes quædam certæ & Sin-
gulares, sive Inusitatæ, hoc est; quæ nec ad communes nec ad figuratas lo-
quendi formulas referuntur, sed peculiarem sibi in Theologia, ubi res Disparate
unitæ earumq; affectiones enunciantur, vendicant locum: Quibus tamen ni-
hilominus id, quod revera est, verè exprimitur.

V.

Voces, quibus istæ Enunciationes constant, personam aut Naturæ CHRIS-
TI denotant, Concreta & Abstracta vulgò dicta.

VI.

Quibus Persona CHRISTI incarnati adsignificatur, sunt Duplices:
Quædam ab utraq; Christi Naturæ denominationem habent, cujusmodi sunt:
IESUS sive Servator, Redemptor, Rex, Sacerdos, Pastor, Caput, Magister,
Mediator, Immanuel, *Θεογενής*, &c.

A ij

Quædam

VII.

Quaedam voces ab alterutrâ Christi naturâ sumuntur, & vel à divinâ; Quales sunt: λόγος Filius DEI, DEVS in hypostasi Trinitatis secundâ, Dominus de coelo, Auctor vitæ &c. Vel ab humanâ, velut sunt, Homo, Filius Hominis, Mariæ, Davidus, secundus homo, Christus, servus Dei &c.

VIII.

Abstractæ voces, quibus sigillatim naturæ nominantur, sunt: Divinitas, Divina τὸ λόγος Natura, vel assumens, Spiritus: Aut, Humana Christi natura, vel assumpta humanitas, caro, corpus, sanguis, semen Mulieris, Abrahamæ, Davidus &c.

IX.

Ceterum κοινωμία isthac consequens est utriq; Naturæ communis, vel Humanitati Christi soli singulariter competens.

X.

Viriq; Naturæ communis κοινωμία est, qua utriusq; Naturæ assumptæ & assumptæ, proprietates & operationes communicantur & quidem Toti Personæ Christi. Consistit ea in proprietatibus & operationibus: unde alia est κοινωμία idiomatum, alia operationum.

XI.

Κοινωμία ἰδιωματικὴ est, qua alterutrius Naturæ idioma essentiale toti personæ communicatur, sed additâ distinctione; secundum hanc vel illam Naturam.

XII.

Enunciationes huius κοινωμίας concretis vocibus ab alterutrâ, naturâ denominatis efferuntur, Putâ, Quando idioma divinæ naturæ adscribitur concreta voci ab humanâ denominatæ, ut: Filius Hominis est æternus, Creator cæli & terræ &c. ubi additur distinctionis Nota, secundum divinam Naturam.

XIII.

Vel, Quando idioma humane tribuitur concreto divinæ, ut: Filius DEI genitus est ex semine David, Dominus gloria est crucifixus, Auctor vitæ interfecit, Ipse λόγος vitæ oculis visus & manibus contractatus, semper intellige, secundum humanitatem assumptam.

XIV.

Εἰς αὐτὴν quidem est hæc κοινωμία, excludens tamen omnem Cinglianam aut sufficiam ἀπολαΐαν, quasi nomineternus duntaxat hæc ita dicantur. Nam si Filius DEI non reverâ natus est ex Mariâ virgine, non verè passus, mortuus, non reverâ resuscitatus &c. Tum nec vera nec sufficiens pro peccatis nostris satisfactio Christi est. Atqui hoc est falsissimum, Igitur & illud. Proinde non φερόμενον nec durum sunt istiusmodi Enunciationes, sed RERUM, RERUM inquam verissimæ.

Verissimarum. Hinc id, quod natum est ex Mariâ, Filius DEI vocatur. Luc. 1. vers. 35. Hinc Maria Θεοτόκος sive Mater DOMINI est & appellatur Luc. 1. v. 43. Non enim Ψιλον ἀνδραγον genuit, sed ipsissimum DEI Filium, intellige tamen juxta carnem assumptam.

XV.

Κοινωνία ἐνέργειαν est, quæ utraq; utriusq; Naturæ ἐνέργεια ad producendum unum ἀποτέλεσμα concurrens toti personæ communicatur, secundum utramq; naturam.

XVI.

Ad omne enim Christi incarnati ἀποτέλεσμα sive officii munus, ut duæ Naturæ, ita & duæ ἐνέργεια concurrunt: Quæ non seorsim, sed conjunctim produciunt unum effectum διανθηκόν. Agentē videlicet unā naturā cum communione alterius id, quod ejusq; est proprium.

XVII.

Enunciationes τῆς κοινωπείσεως iidem concretis vocibus, sed ab utraq; natura denominatis constant, additā explicatione, secundum utramq; Naturam, ut: Christus est Mediator, Redemptor, Rex, Pastor noster, Iusticia nostra, non secundam alteram, sed utramq; naturam. Nam si una solum natura sine ministerio alterius officium illud perficeret aut perficere potuisset, nil opus fuisset ἐνσαρκώσεως unigeniti Filii DEI.

XVIII.

Κοινωνία, quæ assumptæ Christi naturæ saltem obtigit, est, quæ eīdem per unionis gratiam summa perfectio & infinita Maiestas est communicata. In sacris literis nominatur illa κοινωνία ὑπερῶς, unctio, item τελείωσις: A Theologis nostris communicatio Maiestatis.

XIX.

Et ne hoc μυστήριον de Maiestate pro figmento aestimetur, Scriptura causas edocet. Fuit enim ἐνδοκία & beneplacitum DEI, ut omnis plenitudo τῆς λόγῃ in Christo habitaret, Colos. 1. v. 19. Fuit item æquum & justum, ut qui summā ignominia (licet summam habens Maiestatem adeoq; in ipsa DEI Forma existens) innocentissimus in statu exinanitionis affectus erat, Esa. 52. v. 14. Esa. 53. v. 2. vicissim post exantlatos labores & superatos dolores omnes Esa. 53. v. 11. summā gloriā exornaretur, Hebr. 2. v. 9. 10. Philip. 2. v. 8. 9. Apoc. 5. v. 12.

XX.

HUMANITATI autem Christi (in λόγῳ semper existenti) Maiestas isthac communicata est. Nam hac erat natura assumpta, quæ ut inferior ad meliorem statum evahi poterat. Contra divinitati τῆς λόγῃ nihil omnino vel perfectionis vel imperfectionis confertur: Quippe quæ semper est excelsissima & perfectissima & immutabilis.

A iij

Itaq;

Itaq; licet hum.ma DOMINI Caro καὶ αὐτὸς sit Majestatis, suam tamen non contra tradidit τῷ λόγῳ imbecillitatem: Sed CARNI potius, CARNI, inquam, μεγαλὴ πρεσβυμία facta est, ex unione cum Verbo.

XXII.

Hinc Scriptura sacra in hujus glorie descriptione, digito quasi monstrat Naturam Majestatis participem. Nonnunquam enim periphrasi quadam notat Naturam, puta, in qua Christus natus, humiliatus, mortuus, resuscitatus &c. fuit Hebr. 2. v. 9. Philip. 2. v. 9. Quandoq; manifesta αἰτιολογία subindicat, videlicet: Quia Filius Hominis est, Iohan. 5. v. 27. Interdum expressissime naturam assumptam glorificatam nominat. Iohan. 6. v. 51. & 53. Colos. 1. v. 22. Hebr. 9. v. 13. 1. Iohan. 1. v. 8. Accedit præterea quod hæc Majestas Data, Donata, Tradita Christo, & quidem in tempore demum per unionem & Sessionem ad dextram DEI legitur. unde perfectio manifestissimum est, non posse in illo mysterio intelligi divinam τῷ λόγῳ naturam, quæ est αὐτοτελὴς in seipsa, & ab æterno in æternum perfectissima.

XXIII.

Porro ut à primo unionis Memento assumpta natura verè καὶ αὐτὸς facta est τῷ καὶ αὐτὸς τῷ λόγῳ, ita & eodem momento Majestatis ejus. Verum, cum in statu ταπεινώσεως nobis omnibus omnino similis fieri, excepto peccato, debuerit Hebr. 2. v. 17. & habitu inveniri ut homo, mortem item subire crucis Philip. 2. v. 8. Majestas illa per carnem semper exeri aut manifestari nec debuit nec potuit. Mansit tamen nihilominus salva & integra, etiam in infimo humiliationis gradu, præterquam, quod aliquandiu fuit occultata & clam quasi detenta.

XXIV.

Perfectio & Majestas humanitatis Christi proficitur ex innumeris iisq; divinissimis Privilegiis atque dotibus collatis, quæ carnem Christi omnibus modis perficiunt & extollunt.

XXV.

Χαρίσματα sive Dotes communicatae sunt tum insitæ, de quibus loquitur Psalmus 45. v. 8. & Esa. 11. v. 2. tum inhabitantes Ioh. 3. v. 34. Colos. 2. v. 9.

XXVI.

INSITAE DOTES sunt, quæ in Carnem Christi effusæ sunt, & huic ut subjecto insunt vel inhaerent: Sunt verò illa & animi & corporis nobilissima & perfectissima Dotes, licet creatiæ & finitæ, omnia tamen omnium creaturarum atq; angelorum etiam dona sua perfectione & copia superantes, Esa. 11. v. 2. Psalm. 45. v. 8. Ioh. 1. v. 16. Coloss. 1. v. 18.

XXVII.

INHABITANTES DOTES, quæ assumptæ humanitati non insitæ aut insusæ sunt, sed modo quodam ἀγγέλλω καὶ μεταγγέλλω communicatæ, vt inhabitent, Coloss. 2. v. 9. sunt divinisimæ ipsius λόγου proprietates & operationes. XXXVII.

Non dubitat equidem affirmare Apostolus, universam plenitudinem divinitatis συμπληρώσας in Christo habitare, adeo ut, quidquid λέγειτο sit & in tota divinisimæ suæ πληρώσεως plenitudine possident, id omne Carni, quam intra complexum suum perpetuo fovet, communicavit, non semetipsum evacuando, sed συμπληρώσας in templo sui corporis, tanquam in proprio domicilio, inhabitando.

XXXIX.

Verum enimverò Scriptura etiam sigillatim & εἰδικῶς τὴν ιδιωματικὰν opera Filii DEI recenset, quæ carni velit esse communicata, & quidem non tantum ratione expostitὰ διανοήσεως, sed etiam χεῖρες. Quorundam enim idioma- rum atq; operum divinatorum usus foras progreditur ad creaturarum gubernatio- nem.

XXX.

Modum istius admiranda κοινότης nobis ineffabilem & incompre- hensibilem esse agnoscimus, verissimum autem Deoq; facilimum credimus & constitemur. Interim tamen Eutychianam confusionem & Physicam idioma- rum transfusionem, quas nobis Calumniatores Calvinistæ affingunt, omnino re- pudiamus.

XXXI.

Idiomata divina, quæ carni communicantur, sunt: Omniscientia, Coloss. 2. v. 3. Iohan. 2. v. 25. Iohan. 21. v. 17. Omnipotentia, Iohan. 13. v. 3. Matth. 28. v. 18. Omnipræsentia, Matth. 28. v. 20. Ephes. 4. v. 10. Matth. 18. v. 20. Apoc. 1. v. 13.

XXXII.

Deinde etiam in operum divinatorum κοινότης assumpta est Caro Christi. Nam λόγος post elevationem suæ carnis ad dextram DEI (salvo exinanitio- nis statu) opera sua non perficit & exequitur, nisi in carne, cum carne & per carnem, Sic nempe fuit ἰσοδοξία unigeniti Filii Dei, Esa. 53. v. 11. Act. 2. v. 22.

XXXIII.

Huiusmodi opera sunt: Prædicatio verbi divini Esa. 42. v. 1. Matth. 7. v. 28. Luc. 4. v. 22. Iohan. 6. v. 68. Institutio Sacramentorum Matth. 28. v. 19. Matth. 26. v. 26. & seq. Collectio aut vocatio & conservatio Ecclesie Mar. 16. v. 15. & 20. Act. 2. v. 47. Ioh. 10. v. 27. & 28. ἀπολόγεσις, Gen. 3. v. 15. Act. 20. v. 28. Inter- cessio, Coloss. 1. v. 20. & 22. Rom. 3. v. 25. Iustificatio Matth. 9. v. 6. 1. Ioh. 1. vers. 8. Hebr. 9. v. 14. Illuminatio sive Spiritus sancti donatio, Ephes. 4. vers. 7. Iohan. 1. v. 16. Iohan. 20. v. 22. Vivificatio Iohan. 6. v. 51. & 35. 1. Cor. 15. v. 22. & 45. Item omnia Miracula à Christo edita, quàm diu in hisce terris visibili cum hominibus consuetudine est versatus, Act. 2. v. 22. Act. 10. v. 38. Iova 5. vers. 17.

Luc. 6. 19. Visibilia effusio spiritus sancti in primitiva Novi Testamenti Ecclesia, Act. 2. v. 33. 1 phes. 4. v. 8. Gubernatio rerum & creaturarum omnium, Matt. 11. v. 26. Matth. 28. v. 18. Psal. 8. v. 7. 1. Corinth. 15. v. 27. Executio nevissimi Iudicii Iob. 5. v. 22. & 27. Act. 10. v. 42.

XXXIV.

Itaq; & illud est de Majestate humane Naturæ, quod illa est ipsius Filii Dei proprium, Immediatum, Inseparabile, Nobilissimum, Aptissimum, συνέργον καὶ ενεργήμονον ὄργανον, efficaciter agens & cooperans ex divina ενεργείᾳ, quam per κοινωνίαν divinissimam ἀ λόγῳ fortitur.

XXXV.

Deniq; enumeratas hasce Dotes divinissimas Carnis Christi quasi ἐποδῶς comitantur ἡ μακαριότης καὶ δόξα ἐπὶ πάντων, iidem Humanitati τῷ λόγῳ communicata.

XXXVI.

BEATITUDO carnis assumpta est transcendente, quod habet cum sacrosancta Trinitate, commercium & perpetua coelestis gaudii participatio. Ioan. 14. v. 7. 10. & 23. Ioan. 17. v. 5. & 22. & 24. Cujus beatitudinis particulam senserant & gustarant tres ejus discipuli Matth. 17. v. 4. & Paulus 2. Cor. 12. v. 4.

XXXVII.

GLORIA Naturæ assumpta est, Tūm summa ejus Auctoritas sive Primatus in omnibus sive Nomen super omne Nomen Colos. 1. v. 18. Philip. 2. v. 9. Psal. 8. v. 1. 6. & 10. Hebr. 1. v. 4. Tūm Adorationis κοινωνία, ut videlicet Caro assumpta unica cum & in λόγῳ λατρεῖα adoretur. Philip. 2. v. 9. Hebr. 1. v. 6. Ex Psal. 97. v. 7. Dan. 7. v. 14. Apoc. 5. v. 12. & 13.

XXXVIII.

Atq; hac est illa summa Perfectio & infinita Majestas humanæ Christi Naturæ communicata: Quæ non essentiam aut essentielles carnis proprietates tollit, sed potius extollit, non interficit sed perficit: Neg, τὸν λόγον suā Majestate privat, licet omnimodice communicetur, manet tamen Majestas τῷ λόγῳ Propria, Neg, cedit in despectum aut ignominiam DEI, sed potius in gloriam, Neg, naturas exaquat. Quandoquidem infinitum semper manet discrimen. λόγῳ enim 1 est ipsa ὁσιωδὴς Majestas, & habet hanc 2 ἀ seipso, 3 in seipso, 4 Propriam, 5 Naturaliter, 6 ab æterna usq; æternitate, 7 retinetq; eam semper & ubiq;. Caro autem Christi 1 est Majestatis particeps, 2 quam habet non nisi ἀ λόγῳ, 3 in λόγῳ, 4 ut πληρωτοῖ, sive Donatam, 5 per unionis gratiam, 6 in plenitudine temporis, posteaquam assumpta est in λόγῳ, 7 illamq; ad tempus in statu humilitatis occultavit.

F I N I S.